

5. Ljubiti strastno

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

30. Okt. 2023

↗ Nazaj na kazalo

Če se zdaj odpravimo nazaj in skušamo poiskati najbolj ključne dogodke ustanoviteljevega življenja pred letom 1928, bomo videli, kako ga je Gospod pripravljaj, da bi lahko na njegova pleča položil sveto breme nadnaravnega podviga. Ta izvoljenost sega vse do začetka sveta,

kajti kot piše sv. Pavel Efežanom:

»pred stvarjenjem sveta nas je izvolil v njem, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni«. ^[1]

Jožefmarijevo srce je ob teh besedah navdajala sladkost in se je spraševal:

Je sploh mogoče še večje veselje od zavedanja, da nas na ta način ljubi Stvarnik nebes in zemlje? ^[2]

Kakor svetniki in zgodovinski heroji se je nekega dne srečal z živim

znamenjem te božje ljubezni. Ko ga je uzrl, ga je v notranjosti obšel

sladki nemir. Zares, srečanje Boga z vsakim človekom je nekaj

neizrekljivega in neponovljivega. ^[3]

Kar pa pri odzivu mladega

Jožefmarija izstopa, je njegova

odločnost. Z izročitvijo Bogu ne

okleva. V tistem trenutku vstopi v

načrt ljubezni, odpravi se na

božansko pustolovščino, katere potek mu je neznan.

Božji glas ga osebno poziva: *Ego*

vocavi te nomine tuo, meus es tu! ^[4]

Poklical sem te po imenu, moj si!
Kadarkoli bo naletel na te Izaijeve
besede, bodo v njegovi duši
prebudile neopisljive spomine:

Ne vem, kako bo v tvojem primeru ...,
vendar ti moram zaupati svojo
notranjo ganjenost ob branju besed
preroka Izaija: Ego vocavi te nomine
tuo, meus es tu! – Jaz sem te poklical,
pripeljal sem te v svojo Cerkev, moj
si! Bog reče meni, da sem njegov!
Treba bi bilo ponoreti od ljubezni!^[5]

Klic, dodaja ustanovitelj, ***je nekaj
tako lepega kakor zaljubljenost
[...]. Srce je treba izročiti
nerazdeljeno, celotno, kajti srce se
hitro naveže.***^[6] Poleg tega je Gospod
ljubosumen: ***Jezus noče z nikomer
deliti: On hoče vse.***^[7]

Tisto doživetje, povezano s sledovi
bosih nog v snegu, nam govori o
mladostnem, velikodušnem,
vnetljivem in strastnem srcu: ***Kako
lepo je dati srce Bogu pri***

petnajstih letih!^[8] A ta dogodek je komaj začetek dolge pustolovščine ljubezni, stkane iz zvestobe, veselja in žrtev, v nenehni predanosti božji volji. Takšna stalnost ni plod mimobežnega navdušenja, temveč je neizbrisna poteza ustanoviteljevega lika, povzdignjena po božji milosti.

Brezmejna smelost, prežeta z nenavezanostjo, ga je gnala, da je brez zadržkov tvegati prav vse, kakor tisti trgovec z dragocenimi biseri iz evangelija, ki je prodal vse svoje imetje, da bi lahko kupil čudovit biser velike vrednosti. Popolna izročitev njegovi Ljubezni je od njega terjala velike žrtve. Mladi študent se je odrekel svojim sanjam o tem, da bi postal arhitekt in si ustvaril dom. Ne oziraje se na svoje okuse se je moral podati na strmejše steze ter zavrniti vsako ponudbo, ki bi ga lahko oddaljila od poti njegovih mladostnih slutenj. Ni torej šlo za bežen preblisk. Bilo je deset let neutrudnega in

zavednega ponavljanja: **Domine, ut videam!** To je vztrajnost pravih zaljubljenecv, ki so zmožni célo večnost prebiti v sladki tesnobi pričakovanja.

Niti v zasebnosti niti vpričo množic ni skrival svoje nore zaljubljenosti: ***Jaz sem čisto nor, vendar na božji način.***^[9] Vse njegovo bitje je utripalo v ljubezni do Boga in v svojih *Zasebnih zapiskih* je dejal, da ***bi si želel pisati ognjene knjige, ki bi se kot živ plamen razširile po svetu, navdale ljudi s svojo lučjo in toplino ter v žerjavico spreminjale uboga srca, da bi bila izročena Jezusu kakor rubini za njegovo kraljevo krono.***^[10]

Med te knjige sodijo: *Pot, Sveti rožni venec, Križev pot, Brazda, Kovačnica, Jezus prihaja mimo, Božji prijatelji ...* Ko jih bralec vzame v roko, nemudoma zazna, da so govorica in izrazi, ki jih pisec uporablja, odmev

njegovih misli: ***pobožati Boga, biti nor od ljubezni, pobožanstviti se, biti deležen Gospodovih nežnosti, živeti božje življenje ...*** Takšno besedišče vodi naravnost na pot, ki jo je ustanovitelj priporočal za zbližanje z Bogom: to je Kristusova presveta človeškost.^[11] ***Mi moramo biti kristocentrični: postaviti Kristusa v središče svojega življenja.***^[12]

Kristus je posrednik, v katerem se stikata nebo in zemlja. V Kristusu, popolnem Bogu in popolnem človeku, najdemo človeški ideal, ki postane božji. In ko je po milosti poistoveten s Kristusom, ko postane drugi Kristus, se človek pobožanstvi in je deležen zakladov, ki pripadajo božjim otrokom.

Globoko me veseli misel, da je Kristus želel biti pravi človek, iz mesa in krvi kot mi,^[13] je ganjen govoril ustanovitelj. Prevzel je telo, kakršno je naše. Z mesenim srcem ga ljubi človek in od srca k srcu teče vez

razumevanja med ljudmi in Bogom.

[14]

V dejstvu, da je imel izredno rahločutno srce, je Jožefmarija vselej videl božji dar, ne pa pridobljene kreposti. Zato je včasih samega sebe postavil kot **zgled človeka, ki zna ljubiti**.^[15] Kakšna pa je bila ta ljubezen? Predvsem si je ne gre predstavljati kot »suho« ali »poduhovljeno« čustvo, kajti **Bog od nas ne pričakuje nečesa nečloveškega**.^[16] Pa tudi ne kot nekakšno preračunljivo, polovičarsko razdajanje. Že to, da jo vzporeja s silovitimi in drznimi strastmi, nam daje misliti, da jo uvršča med močne gonilne sile:

Praviš mi, da hočeš. – Dobro, je tvoja želja tako močna kot želja skopuha, ki ljubi svoje zlato, matere, ki ljubi svojega otroka, povzpetnika, ki obožuje čast, ali želja ubogega uživača, ki ljubi svoje užitke?

– Ne? – Potem ni res, da hočeš.^[17]

S smelostjo ljubezni je prosil za srce po meri Jezusovega Srca: za ljubeče in ljubeznivo srce, **ki ljubi vse do smrti in trpi; ki ga navdajata veselje in bolečina; ki se navdušuje nad človeškimi potmi in nam pokaže tisto, ki vodi v nebo.**^[18] Srce, s pomočjo katerega bi bili **zelo človeški in zelo božji,**^[19] tesno zedinjeni z Njim, pobožanstveni do te mere, da bi po vsakem izmed nas delovala božja ljubezen. Svoji ljubezni ni postavljajl meja. Z neverjetnim navdušenjem je ljubil, kar je zemeljsko in kar je nebeško, kajti **sredi najbolj snovnih zemeljskih stvari se moramo posvečevati, tako da služimo Bogu in vsem ljudem.**^[20]

Iz tiste globoke enotnosti življenja se je v njem rodila **potreba in nekakšen nadnaravni nagon po prečiščenju vseh dejanj, po tem, da**

jih povzdignemo v red milosti, da jih posvečujemo in spreminjamo v priložnost za osebno združenje z Bogom, za izpolnjevanje njegove volje, ter v orodje apostolata.^[21]

Jožefmarija je pripadal tisti vrsti *kontemplativnih duš, ki svojo celico nosijo v srcu in ki prehodijo vse poti tega sveta, da bi jih s posvečevanjem dela spreminjali v božje.*^[22] Bil je skratka mož duhovniškega duha in laiške miselnosti. Če se je v zgodnjem obdobju opisal kot *grešnik, ki noro ljubi Jezusa Kristusa*, je sedaj še dodal: *duhovnik Jezusa Kristusa, ki strastno ljubi svet.*^[23]

* * *

»Bog je namreč svet tako vzljubil,« nam pravi evangelist Janez, »da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.«^[24] Z vso nenavezanostjo je

Jožefmarija za soodreševanje izročil vse, kar je od Boga prejel: osebne sposobnosti, ustanovno karizmo ter celotni Opus Dei skupaj z njegovimi apostolskimi dejavnostmi. In tako kot vse njegovo življenje spremlja sled ljubeče nujnosti, je tudi v vseh njegovih izrekih mogoče prepoznati isti zven glasu, v njegovih načrtih prav poseben vir navdiha, v njegovih spisih pa značilni literarni slog. Njegov jezik nezadržno prekorači tisto, kar bi se povprečni duši zdelo več kot »razumna meja« v odnosu do Boga. ***Vognjenih knjigah*** namreč ljubezenske zamisli kar prasketajo v žerjavici in srca kakor vneti rubini žarijo v mistični žgalni daritvi.^[25]

Morda se bomo vprašali, čemu je v govorici svetnikov toliko silovitosti, zakaj je tako nabita s pesniškimi pretiravanji. Kaj hočejo doseči s temi »nesmisli«? V *Kovačnici* se od prvih strani naprej razlega Jezusov krik, kakor ga je slišal Jožefmarija:

Slišim te vpiti, moj Kralj, z močnim glasom, ki še vedno odmeva: Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur? – Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamtel! [26]

Na kar učenec odgovori z vsemi svojimi močmi, pripravljen razširiti ta ogenj po vsem svetu: ***Tukaj sem, ker si me klical!*** In želi se spremeniti v živi kres:

O Jezus ..., utrdi naše duše, izravnaj pot, predvsem pa nas opijani s svojo ljubeznijo! Na ta način nas napravi za žive kresove, ki bodo vžgali zemljo z božanskim ognjem, ki si ga Ti prinesel. [27]

Raztôpi in vnemi moje srce iz brona, sežgi in očisti moje nemrtvičeno meso, napolni moj razum z nadnaravno lučjo, daj, da bo moj jezik glasnik Kristusove ljubezni in slave. [28]

Da pa bi se požar še bolj zanesljivo vnel, prosi tudi angele, naj razpihajo žerjavico s pepelom prekritih src, in kliče k Mariji, da bi nam izprosila zares plamenečo ljubezen:

Sladka Mati ..., popelji nas do norosti, zaradi katere bodo še drugi postali nori na našega Kristusa.

Sladka gospa Marija, naj ljubezen v nas ne bo lažni požar iz navideznega ognja, ki je včasih posledica razkrajajočih se trupel ... Naj bo resnično požrešen požar, ki zajame in vžge vse, česar se dotakne.^[29]

Ustanoviteljevo življenje je res bilo življenje mistika sredi sveta, človeka, ki je na smrt zaljubljen v Kristusa.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

[1] Ef 1,4; prim. *Kovačnica*, št. 10.

[2] AGP, P01 1974, str. 950.

[3] AGP, P01 1971, str. 352.

[4] Iz 43,1.

[5] *Kovačnica*, št. 12.

[6] AGP, P01 1968, str. 450.

[7] *Pot*, št. 155.

[8] AGP, P01 1972, str. 464.

[9] AGP, P01 1974, str. 255.

[10] *Zapiski*, št. 218, 7. 8. 1931.

[11] *Božji prijatelji*, št. 299.

[12] AGP, P01 1974, str. 255.

[13] *Jezus prihaja mimo*, št. 107. **Ko govorimo o človeškem srcu**, pravi ustanovitelj v homiliji na praznik presvetega Jezusovega Srca, 17. 6. 1966, **ne mislimo zgolj na čustva**,

temveč na celotno osebo, ki ljubi in je v odnosu z drugimi. In, rečeno z besedami ljudi, ki so sestavili Sveto pismo, da bi mi lahko razumeli božje stvari, je srce povzetek in izvir, izraz in najgloblji temelj misli, besed, dejanj (prav tam, št. 164).

[14] Prim. prav tam, št. 166.

[15] AGP, P01 1971, str. 10; že citirano v tem poglavju. Prim. tudi *Brazda*, št. 804, kjer je zapisana avtobiografska misel: ***Ni se mi bilo treba učiti odpuščati, ker me je Gospod naučil ljubiti.***

[16] AGP, P01 1974, II, str. 45.

[17] *Pot*, št. 316.

[18] *Brazda*, št. 813.

[19] *Božji prijatelji*, n. 75.

[20] *Pogovori*, št. 113.

[21] *Statut*, št. 80, § 2 (v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental* 73, str. 639).

[22] AGP, P04 1974, II, str. 109.

[23] *Pogovori*, št. 118; iz homilije, ki jo je imel 8. oktobra 1967 na kampusu Univerze v Navari in ki jo je naslovil *Strastno ljubiti svet*. Zakaj je tako čutil, je pojasnil v neki duhovni misli: ***Svet nas pričakuje. Da! Strastno ljubimo ta svet, ker nas je Bog tako naučil: Sic Deus dilexit mundum ... – Bog je svet tako ljubil; in zato ker je to kraj našega bojnega polja – prelepe vojne ljubezni –, da bi vsi dosegli mir, ki ga je prišel vzpostaviti Kristus*** (*Brazda*, št. 290).

[24] Jn 3,16.

[25] *Prim. Zapiski*, št. 218, 7. 8. 1931.

[26] *Kovačnica*, št. 52.

[27] *Kovačnica*, št. 31.

^[28] *Kovačnica*, št. 3.

^[29] *Kovačnica*, št. 57.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/5-ljubiti-
strastno/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/5-ljubiti-strastno/) (9. Avg. 2025)